

ת"פ 249/05 - מדינת ישראל נגד רבקה אзорזר רז

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-05-249 מדינת ישראל נ' אзорזר רז
לפני כבוד השופט איתן הרמלין

הנאשמה

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד אלכס ישראלב

הנאשמת

נגד
רבקה אзорזר רז
ע"י עו"ד אופיר כתבי

החלטה בטענה מקדמית והכרעת דין

1. הנאשמת מואשם בכך שביום 9.9.2014 עבדה כ"דילריה" בדירה ברמת גן ששימשה למשחקי מזל אסורים לפי החוק. לפי כתוב האישום בדירה היו שמונה מחשבים שבהם שוחקו משחקי המזל. כל שחקן שילם לפיה הטענה כסף לנאשמת שהמירה אותו בנקודות משחק. במשחק עצמו הקיש השחקן על כפטור ואם הופיע על המסך רצף מסויים של תМОנות הוא זכה בכספי. כל שחקן כתב האישום: "תוצאות המשחק תלויות בגורל יותר מאשר בהבנה או ביכולת" (כמובן, בפועל התוצאות אין תלויות כלל בכישורים כלשהם של השחקן).

2. הנאשמת הסכימה להגשת כל ראיות התביעה וככל לא חקרה על עובדות כתוב האישום.

3. הנאשמת טענה כי יש לבטל את כתוב האישום מכוחה של הגנה מן הצדק כיוון שהמשטרה לא חקרה ובירחה מי הם בעלי המקום שהם הנהנים הכספיים העיקריים והסתפקה בהעמדתה לדין אף על פי שהיא נמצאת בתחום השרשת העברינית.

4. לשם בחינת הטענה המקדמית עינתי בחומר החקירה בתיק שהוגש לעוני. מסתבר שהחקירה נפתחה בעקבות ידיעה מודיעינית שהתקבלה במשטרת אודוט פועלות "דירת הימורים" בכתובת הרלונטית. לפי הפרפרזה עליה שהוגשה לעוני, בידיעה המודיעינית נכללromo של מי שלפי טענת המודיעין "פתח" את "דירת הימורים" (כלומר, בעל העסק הבלטי חוקי) - בפסק הדין משתמש בראשי תיבותromo ע"ג. בעקבות הידיעה המודיעינית פנתה המשטרה לבית המשפט וקיבלה צו לחיפוש במקום, ופשטה עליו ביום 9.9.2014. בעת הפשיטה נמצא במקום הנאשמת, שעבדה בו כ"דילריה", וחמשה אנשים

עמוד 1

ששיחקו במשחקי המזל. המשטרה צילמה את עמדות המשחק ותפסה את המכוניות המשמשות למשחקי המזל ואת הכסף שהוא בקופה. המשטרה רshima את שמות כל הנוכחים במקום, גבהתה במקום את עדויותיהם של הנאשפת ושל אחד השחקנים ושלחה אותם לדרךם. כעבור כחודש גבהתה המשטרה את עדותו של אדם בשם ע"ג (שם זהה לזה שהופיע בדיעת המודיעינית כמו ש"פתח" את המקום) שהיא מעורב בעבר בעבירות דומות. אותו אדם בשם ע"ג שנחקר במשטרה, הבהיר בחקירתו כל קשר לדירה הרלבנטית ולשימוש בה למשחקי מזל. כדי להגן על מי שמסר את המידע המודיעיני הוציאה המדינה תעוזת חיסין על זהותו של המודיעין, ולא גבהתה ממנו עדות.

.5. השחקן שנחקר על ידי המשטרה טען בחקירתו כי הייתה זו הפעם הראשונה שהגיע לדירת ההימורים אחרי שאדם בשם יוסי שאינו יודע פרטים נוספים שלו סיפר לו עליה. הוא סיפר שהנאשפת פתחה לו את דלת הדירה והוא שילם לה 200 ₪ שאותם המירה בנקודות משחק. העד טען כי אינו יודע מי בעל המקום או מי עובד במקום חוץ מן הנאשפת.

.6. הנאשפת אישרה בחקירתה במשטרה כי עבדה ב"דירות ההימורים" כ"דילנית" תמורה 350 ₪ לשימרת של 8 שעות, שאותם משכבה במזון מהקופה בכל יום לעבודה. לטענתה, עבדה במקום תקופה קצרה (בעודתה אמרה שהתחילה לעבוד במקום "שבוע אחרי תחילת המלחמה" [1] כאשר הכוונה היא למבצע "צוק איתן" בעזה שהחלה בחודשים לפני הפשיטה המרטיתית). הנאשפת טענה כי הבעלים של המקום נקרא שי, אך טענה כי אין לה קשר עם הבעלים אלא יש שליחים שבאים לאסוף את הכספי. היא גם הוסיפה שאין לה טלפון של אותו שי. בהמשך החקירה טענה שיש במקום כלשהו טלפון של אותו שי, אבל בשל לחץ החקירה היא אינה מוצאת את המספר [2]. לטענתה, לפני קבלתה לעבודה דברה עם אותו שי אך לא נפגשה עמו [3]. הנאשפת מסרה שמota פרטים של מי שימושים כשליחים, אך סירבה למסור את שמota העובדות האחרות במקום כדי לא להפليل [4]. את עדותה סיימה בדברים אלה: "אני לא מארגנת את המקום. אני עובדת במקום קצת אחרי תחילת המלחמה בגלל שקרה... נמצא עבודה לאשה בגלי" [5].

.7. בבדיקה בבית המשפט טענה הנאשפת שעבדה ב"דירות ההימורים" שבה עוסקת כתוב האישום כשבועיים שלושה. זאת, בסתרה מסימת לעדotta במשטרה שתוארה לעיל [6]. כאשר העידה בבית המשפט לא זכרה הנאשפת בדיק איר נקלטה לעובדה בדירת ההימורים הרלבנטית. בכל מקרה לא הזכירה שיחה שלא עם אותו בעלים בשם שי שנזכר בחקירתה במשטרה, אלא טענה כי דברה רק עם העובדות האחרות ואולי הן דיברו איתה [7]. גם בבית המשפט סירבה בתחילת הנאשפת למסור את שמה של החברה שהכנסה אותה לעבודה. אחר כך מסרה שמה מירה, אך טענה שאינה יודעת את שם משפחתה [8]. היא הוסיפה כי היו באותו מקום 3 עובדות והיא הכירה את כולן [9]. בית המשפט גם טענה הנאשפת שאינה יודעת מי היה בעל הבית בדירת ההימורים, ושאינה זוכרת את שמו, ושכך אמרה גם בחקירתה במשטרה. היא הוסיפה ואמרה שהתקבלה לעבודה מבלי לדעת את שמו של הבעלים באותו מקום [10]. כמובן, גם פרטים אלה סותרים את עדותה במשטרה שהובאה לעיל. כאשר עומתה הנאשפת עם הדברים שאמרה בחקירת המשטרה בהקשר זה, טענה שבשל חלוף הזמן עד המשפט

שכח את שמו של הבעלים, אך המשיכה לטעון שלא היה לה קשר עמו^[11]. הנאשמה אמרה כי מסטרו הטלפון שאליו היו מתחשנות העובדות בדירתה הימורית כדי להזמין את איסוף הכספיים היה רשום על מדבקה או על הקיר בדירה ושהיא אינה יודעת מדו"ע לא מסרה אותו למטרתה^[12], אף על פי שקודם לכן טענה שם לא מסרה את מספר הטלפון כנראה הוא לא היה ברשותה^[13]. בשולי הדברים ציין שלאורך עדותה של הנאשמת היו סימנים ברורים לכך שהיא מכירה היטב את עולם "דירות הימורים". כך למשל אמרה: "במקום זה אין קשר עם הבעל ישירות, בדרך כלל באים עובדים, במידה ויש כסף אז בעל הבית שולח שליחים ובאים לקחת את הכסף"^[14].

8. מעבר לחוסר אמינות כליל שעליו מצביות הסתרות בעדויות הנאשمة שפירטתי לעיל, ניתוח עדויותיה של הנאשمة מלמד על כך שהנאשمة בחרה לא לסייע לחקירה ולאיתור מעורבים נוספים ביצוע העבירות. הנאשمة סירבה במפורש למסור את שמות העובדות הנוספות במקום שבו ידועים לה - ויש להניח שגם פרטים נוספים של אותה מירה שאת שמה הפרטி מסרה לבסוף בבית המשפט היו ידועים לה והיא הסתרה אותם במקוון. הנאשمة גם מסרה שמות פרטיים בלבד של כל מי שכן מסרה את שמו - כגון, אותו "שי" מסטורו. תacen שמסירה שמות אמיתיים ושאמנים לא היו ידועים לה שמות המשפחה. לעומת זאת, אין לי ספק שהנאשمة יכולה הייתה למסור לשוטרים בזמןו את הטלפון שבו השתמשה להזמין את השליחים לבוא לאסוף את הכסף, וטענהה בזמןו בפני השוטרים שפשו על דירת הימורים שאינה זכרת היכן המספר, לא הייתהאמת. בעניין זה מצטרפת לסתירה בין עדותה למטרתה לעדותה בבית המשפט עצם העובדה שמספרה בעדותה בבית המשפט כי הטלפון היה כתוב על הקיר או על מדבקה. כלומר, היא ידעה היכן הוא כתוב.

9. לביסוס טענהה למטרתה לא ביצה חקירה סבירהiae לאיתור מעורבים נוספים והעמדתם לדין בבקשת הסניגורית כי יתיצב לדין מי שהיה ממונה על החקירה. לדין התיצב רפ"ק ירון אלישיב. לאחר עיון בתיק אמר כי לפי הכתוב בו (ברישום פנימי של האובר לסניגורית) הוא נתן בזמןו מספר הנחיות לביצוע בתיק ובهن הנחיות הבאות - הוצאה תעודה חסין, זימון בעל הנכס עם חוזה שכירות וזמן מר ע"ג לחקירה. לא לישיב לא היה הסבר מדוע נחקר רק אחד מבין חמישה השחקנים שהיו במקום בשעת הפשיטה מעבר לכך שמסר אחד השחקנים האחרים נפטר. רפ"ק אלישיב העיר כי מילא השחקנים לא היו ידועים מיהו בעל הנכס, כיון שבדרך כלל אנשים מגיעים למקום המשחק לאחר שימושו עליו אחרים או בזמן SMS- שלא סביר שיעשה מן הטלפון של בעל המקום. רפ"ק אלישיב לא ידע גם מדוע לא נערך חיפוש בטלפון של הנאשمة אשר לצלמות במקום הסביר רפ"ק אלישיב שהצלמות אינן מחוברות בדרך כלל למערכת הקלטה (הנאשפת אישרה כי אכן לא הייתה מערכת הקלטה במקום אלא מצלמה בלבד).

10. בסיכון הדגישה הסניגורית למטרתה יכולה הייתה לבצע פעולות פשוטות יחסית שיתכן שהיו מביאות לחשיפת בעל העסק של מכוונות המזל. כך למשל יכולה הייתה למטרתה לבדוק את רישום בעלי הדירה או המחזיק בה בטאבו, בארנונה או בחברת החשמל (שהרי במקום פועלו מכוונות מזל חממיות). המטרתה גם יכולה לקבל צו לחיפוש בטלפון הניד של הנאשפת ולחזור גם את יתר השחקנים שהיו בדירה בעת הפשיטה המסתורית ולבחון את המקור להודעות הטקסט שזימנו אותם

למקום אם היו כאלה. אי ביצוע של פעולות פשוטות אלו העלה אצל הסניגורית חשד להימנעות מכוונת של המשטרה מביצוע הפעולות. לדעת הסניגורית "התנהלות היחידה החקירה בתיק זה, [ש]למעשה מנעה מלנסות לאתרו [=את הבעלים] ולהעמידו לדין... פסולה ופוגעת קשות בזכותו של הנאשם להליך הוגן וגם פוגעת באינטרס הציבורי". לעומת זאת, הסניגורית רואה בנאשנות כמי שלקחה אחריות על מעשה ושיתפה פעולה עם המשטרה בהציג אופן פעולה העוסק שבו עבדה. הסניגורית טענה כי הימנעות הנאשנות מהפליל אחרים נבעה מכך שהפללתם הייתה מסכנת את חייה, וממילא אין זה תפקידיה לעשות את עבודת המשטרה. בהתחשב בכך שהנאשנות הייתה בתחום השרשות העבריתית בתיק זה, בכך שהיא נאשנת בעבירה קלה יחסית, בהיעדר הרשעות קודמות ובמצבה הסוציאו-אקונומי הקשה, סבורה הסניגורית ש מבחינת האינטרס הציבורי עדיף לחנן את המשטרה לבצע חקירות כיאות באמצעות ביטול כתוב האישום על פני מצוי הדין עם הנאשנות. הסניגורית הוסיפה וטענה כי העונש לעבירה שבה הודהה הנאשנות הוא מילא עונש קל, וכך לא ניתן לנוקוט צעד מתון של הקלה בעונש בשל הנسبות שבסבירותם לטענתה הגנה מן הצדק, ובית המשפט חייב לבטל את כתוב האישום בגין.

11. הסניגורית הפנה לשורת פסקי דין שביהם התקבלו טענות הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית ובתי המשפט הורו בגינה על ביטול כתוב האישום או שיזכו בגין את הנאשם - ת"פ (רחובות) 1986/08 מדינת ישראל נ' גטהון סנבטוי (2010); ת"פ (תל אביב) 45151-10-12 מדינת ישראל נ' רון שמחון (2015); תיק (תל אביב) 2229-01-11 מדינת ישראל נ' שגית גוטמן אבישי (2015); ת"פ (רמלה) 50750-09-11 מדינת ישראל נ' אהרון מימון חברה לבניין ולפיתוח בע"מ (2015); ת"פ (באר שבע) 61006-05-12 מדינת ישראל - הוועדה המחויזת לתוכנו ولבנייה מחוז דרום נ' איתי רם (2016); ת"פ (טבריה) 28714-02-13 מדינת ישראל נ' יגנני קצמן (2016); ת"פ (כפר סבא) 11-06-06-50994 מדינת ישראל נ' שי אחיקם ירד (2016);

12. בחלק מפסקיו דין שהזיכרו לעילណדו מקרים שביהם האכיפה המפללה כלפי הנאשם ייחסית לאכיפה כלפי אנשים שזהוותם לא התבררה כיוון שהמשטרה לא ביררה אותה. בחלק אחר מפסקיו דין הייתה האכיפה המפללה כלפי הנאשם ייחסית לאכיפה כלפי אנשים שזהוותם הייתה ידועה, אך המשטרה לא מצאה לנכון להעמק בחקר אחריותם או שהتابיעה בחרה שלא להעמידם לדין על אף אחריותם הבורורה. בחלק מפסקיו דין גינו השופטים את הבחירה להעמיד דין דווקא את מי שהוא האדם החלש ביותר בשרשנות הנושאים באחריות הפלילית. **בקשר של התקיק שפנוי, יש להדגש שבאך אחד מהמקרים שנذנו בפסק דין שהגישה ההגנה ואשר הזיכרו לעיל לא הייתה אחריות לנאים לכך שהחקירה לא מוצתת.**

13. פסק הדין היחיד שהגישה הגנה שבו נדונה אכיפה מפללה ייחסית לאכיפה כלפי אנשים שהנאשנים סיירבו למסור את שמותיהם וזהותם נותרה לא ידועה הוא פסק דין של השופט שלמה בגין בת"פ (חיפה) 16-03-16 מדינת ישראל נ' נдал שנאי (2016). עוד לפני/atrat את פסק הדין אציג כי השופט בגין לא ביטל את כתוב האישום מכוח הגנה מן הצדק בגין טענת האכיפה הבררנית אלא רק הקל בעונשייהם של הנאשנים מכוחה. באותו תיק דובר במספר פועלן בגין פלסטינים שנמצאו במקום העבודה והועמדו לדין על כך שנכנסו לישראל ללא היתר כדין. הפעלים

סירבו למסור את זהות מעסיקם והמשטרה לא התאימה לזהותו ולחקרו כך שהזותו נותרה עולמה. השופט מצא כי החקירה הלוקה שערכה המשטרה פגעה בעקרון השוויון ובבטחן הציבור (שהרי המעסיק שלא בא על עונשו צפוי להמשיך לעבר עבירות דומות). השופט בנג'ו הדגיש בהחלטתו את חובתה של המשטרה לחזור ולברר מי העסיק את הפועלים גם כאשר העובדים עצם מסרבים למסור את שמו כיוון שהם מקווים שייעסיקם גם בעתיד. השופט בנג'ו הביע דעתו שהתעלמות של בית המשפט מכך שהמשטרה לא התאימה לחזור על מנת לאתר את המעסיק תהווה תמרץ למשטרה לנוהג כך גם בתיקים אחרים.

14. התובע הדגיש בסיכוןו את חוסר שיתוף הפעולה של הנואשת עם המשטרה ואת הסתיירות בעודיעותיה שאותם תיארתי לעיל. התובע הדגיש גם שהמשטרה לא תפסה כל חשד נוספת בכך שלא מדובר באכיפה בררנית במובנה היסודי. התובע הפנה לפסק דין של השופט דינה אמר בת"פ (תל אביב) 15-07-15 **מדינת ישראל נ' רוני מנשה** (2017) שבו נדחתה טענה של הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית בניסיבות דומות.

15. לאחר שבchnerתי את הניסיבות שאוית פירטתי לעיל מצאתי כי הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי לא עומדים במקרה זה בסתריה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, ודאי שלא במידה המצדיקה ביטולו של כתב האישום מכוחה של הגנה מן הצדק כתירית ההגנה.

16. ראשית, יש לציין שלא מדובר במקרה "קלاسي" של אכיפה בררנית שבו נמצאות ראיות נגד מספר חשודים ורק חלקם מועמדים לדין, שהרי בתיק זה הצביעו ראיות נגד הנואשת בלבד. לא מדובר גם במקרה שבו החוקרים לאניסו לגלוות מעורבים נוספים ביצוע העבירה, אלא במקרה שבו המשטרה ניסתה ללא הצלחה לעשות כן (באמצעות חקירותם של הנואשת, של אחד השחקנים ושל ע"ג). לא ברור גם כמה משאבים נוספים היה צריך לחשיך בחקירה כדי לאתר בהצלחה מעורבים נוספים ולאסוף נגדם ראיות מספיקות לשם העמדתם לדין.

17. יתר על כן, בעת שבית המשפט שוקל האם קמה לנואשם הגנה מן הצדק עליו לבחון גם את ההיבטים הרלבנטיים בהנהגות הנואשם. בכך דומה ההגנה מן הצדק לדוקטרינת פסילת הראיות שה��תפתחה בפסיקה, שבמסגרתה נקבע שכאשר בית המשפט שוקל האם לקבל ראייה שהושגה על ידי הרשות שלא כדין עליו לשקל גם האם "הנאשם טרם לאי החוקיות שביבול החקירה, על-ידי ניצול לרעה שלזכותו" (ע"פ 5121/98 **רפאל ישכרוב נ' התובע הציבורי הראשי** (2006), פסקה 70 לפסק דין של השופט בינש בחלק שנפתח במלה "שלישית"). באופן כללי בשל אופיה של טענה מקדמית זו, נואם הטוען כי קמה לו הגנה מן הצדק צריך לטען טענה זו בידיים נקיים. כך נפסק למשל על יד השופט עודד מודריק בת"פ (מחוזי תל אביב) 40175/03 **מדינת ישראל נ' יובל כהן** (2005) ואף על ידי בתיק (תל אביב) 2165-01-14 **מדינת ישראל נ' עמוס גונן** (החלטה מיום 20.9.2015).

18. קושי מיוחד בקבלת טענת הגנה מן הצדק על רקע אכיפה בררנית מתקיים במקרה שבו הנואשם לא

מסר בחקירתו את מלאו המידע שברשותו בדבר מעורבים נוספים, והמשטרה לא הצלחה לאסוף נגדם ראיות. במקרה שכזה הנאשם תורם ישירות לקיומה של האכיפה החלקית שאotta הוא מבקש מבית המשפט לראות כברנינית. ופם לעניין זה דברי בית המשפט המחויז בע"פ (תל אביב) 70289/06 **ירון נקש נ' מדינת ישראל** (2008). באותו תיק דחה הרכב בראשות השופטת דבורה ברילינגר טענה של הגנה מן הצדק על רקע אכיפה בררנית כשהוא מסביר כי "כאשר המערער נחקר במשטרה, הוא לא חשף את מעורבותם של השניים האחרים בביצוע העבירה. היפוכו של דבר, בשלב מסוימים טען לגבי אחד מהם שאינו מעורב כלל ולגבי الآخر סרב להתייחס מכל וכל. קבלת הטענה של הגנה מן הצדק מחיבת גם התיחסות מסוימת להתנהגותו של הטוען להפעלה. על המערער, לבוא בידים נקיות ולהראות שהוא, מצד, עשה הכל שביכולתו להביא לכך שהאכיפה תהיה שוויונית ומלאה. המערער, תרם בהתנהגותו "לאכיפה הברנית". ספק אם הוא יכול להשמיע בטענה כי אי העמדתם לדין מהו אפליתו הפסולה שלו לרעה. כיוון שכך, ובהתחשב בהבדל הקים בעוצמת הראיות וכן התנהגותו של המערער, איןנו סבורים כי יש מקום להתערב בחולתו של בית משפט קמא אשר דחה את הטענה". גם בת"פ (מחוזי תל אביב) 40238/06 **מדינת ישראל נ' צבי רוזנבלט** (2011) הועלתה טענה אכיפה בררנית במקרה שבו הנאשם הסתר מחוקרי המשטרה את מעורבותו בביצוע העבירה של מי שלעומתו טען לאפליה בפרשת ההגנה במשפטו. בעניין זה כתב השופט ג'ורג' קרא: "אילו היה הנאשם 1 מספר למן ההתחלת כי בר עוזה השותפות הציגב בפני החקירם את נ/2 עליו מצבעה ההגנה כמסמרק שנחזה כאששאת טענתה שותפות, יכול היה הוחקור מרדת לעומקה של הטענה בחקירה ראייה לבר עוז, לאשאותה טענה או להפריכה. גסבהנה והיה בסיס לטענה ... הרי שה הנאשם 1 בהתנהגותו הוא שהביא ל'אכיפה הברנית', כאשר הנسبות אלו, ספק אם הנאשם 1 יכול להישמע בטענה כי היא העמדת של ברזולין מהו האפליה הפסולה" (ערעור על פסק דין זה ובקשה לדין נוסף נושא נדחו בבית המשפט העליון).

לנוכח טיעוני ההגנה בתיק זה יש להציג כי לא בהכרח בכל מקרה יהיה די בכך שה הנאשם לא מסר שמות של מעורבים נוספים כדי לדחות טענת הגנה מן הצדק על רקע אכיפה בררנית. כך למשל, ניתן במקרה שבו אי שיתוף הפעולה של הנאשם בחקירה לא יהווה טעם מספיק לדחת טענת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, אם יסתבר שהאכיפה הברנית או היעדר החקירה לאיתור מעורבים נוספים נבעה משיקולים זרים של גורמי החקירה או התביעה ולא מסדרי עדיפויות סבירים בחלוקת משאים. אני פולג גם את האפשרות שכאשר אי שיתוף הפעולה של החשוד נבע מסכנה מוחשית שנשקלפה לחיו אם ישhaft פעולה יהיה בכך כדי ליטול את עוקציו של היעדר שיתוף הפעולה בהקשר זה. הסוגיה היא מורכבת וחייבת יצירת איזונים שכן אמנם בטענת הסינגורייט יש חשיבות לעודד את המשטרה לבצע חקירה מלאה ומקיפה, אך יש גם חשיבות לעודד חסודים לשhaft את גורמי החקירה במידע הנוגע למעורבים נוספים בביצוע העבירה. בדומה להלכה בעניין פסילת ראיות גם בשאלת האם הגשת כתוב האישום או ניהול המשפט עומדים בסתרה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית על בית המשפט לבחון מערכת שיקולים רחבה ולערוך ביניהם לעיתים איזונים. כפי שתכתב בית המשפט העליון: "ההכרעה בשאלת אם המקרה שלפני בית-המשפט מצדיק את החלטה של הגנה מן הצדק, אמורה לשקף איזון נאות בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי". מן העבר האחד ניצבים האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך, ובמה העמדת ערביינים לדין ומיצוי הדין

עמהם; הוצאת האמת לאור; קיומם של מנוגני גמול, הרתעה וענישה; שמירה על ביטחון הציבור; הגנה על זכויותו של הקורבן הנפגע. ומן העבר האחראי ניצבים האינטנסיבים השוללים, במקרה הקונקרטי, את המשך קיומו של ההליך, ובهم הגנה על זכויות היסוד של הנאשם; פסילת מהלכיה הנפסדים של הרשות והרעתה מפני נקיטת מהלים דומים בעתיד; שמירה על טוהר ההליך השיפוטי; שמירת אמון הציבור בבית-המשפט" (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' איתמר בורוביץ** (2005)).

20. במקרה שלפני פשטה המשטרה על "דירת ההימורים", חקרה את הנאשנת שעובדת במקום ואת אחד השחקנים, וזאת לחקירה את מי שלפי המידע המודיעיני היה בעל העסוק של מכונות המזל. אכן ניתן היה לעירוך פעולות חקירה נוספות כהמשך הסניגורית, אך ספק בעיני אם העדרן של פעולות אלה הוא בגין פגם בחקירה בדרגה צו שבו עוסק השלב הראשון בבדיקה האם עומדת לנאשנת הגנה מן הצדק לפי המבחנים שנקבעו בע"פ **בורוביץ**, הנזכר לעיל. יתכן שניתן לראות בהחלטה לא לבצע פעולות אלה ממשום הפעלת שיקול דעת סביר של גורמי החקירה בתחשב באופיו העבירה ובהיקף המשאים המוגבל בידי המשטרה. בהיבט המעניין יש לציין שהמשטרה החרימה את מכונות המזל, ואף בדקה את האפשרות להוציא למקומות צו סגירה.

21. סיכום של דברים הוא שהנאשנת מודה שעבירה המזוהה לה, היא היחידה שנטפהה בEIF והיחידה שנאספו נגדה ראיות. לא ברור כמה משאים נוספים היה צריך להשקיע כדי לאטר מעורבים נוספים ולאסוף נגדם ראיות שיספיקו לשם העמדתם לדין. יתר על כן, כאמור לעיל, הנאשנת לא שיתפה פעולה עם המשטרה בנסיבות של המשטרה לגנות מעורבים נוספים ביצוע העבירה והסתירה פרטים רבים שהיו יכולים להביא להעודה לדין של אחרים נוספים. לא הובאה כל ראייה לכך שאי שיתוף הפעולה של הנאשנת עם המשטרה נבע מסכנה לחייה של הנאשנת. טענה זו שנטעה על ידי הסניגורית בסיכומים, כלל לא נתענה על ידי הנאשנת בחקירתה במשטרה או בעודתה בבית המשפט. גם החששות שהביעה הסניגורית בסיכוןיה כי ההחלטה שלא לעשות מאcents נוספים לאייתור בעל העסוק של מכונות המזל מעבר לפעולות החקירה שביצעה בפועל המשטרה התקבלה ממניעים זרים לא נתמכו בראייה כלשהי. בהיעדר תמיכה ראייתית לחששות שהביעה הסניגורית, חלה החזקה שלא הטעבו שיקולים זרים בשיקולי הרשות שלא להשיק עשוי משאים נוספים בחקירה. במצב דברים זה ועל נשיבותה האישות הקשות של הנאשנת וקולטה היחסית של העבירה אין בקיום המשפט ממשום "פגיעה חריפה בתחומר הצדק וההגינות" כלשון בית המשפט העליון בע"פ **בורוביץ** הנ"ל בתיחסו לשלב השני של הבדיקה שאותה נדרש בית המשפט לעירוך בעת דין בטענת הגנה מן הצדק. הגשת כתוב האישום וניהול ההליך הפלילי אינם עומדים גם בסתרה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית כלשון סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. זאת, כיוון שהנאשנת תרמה תרומה משמעותית מאד לכך שהדין נאכף כלפי בלבד במקרה זה (בע"פ **בורוביץ** הנ"ל נאמר כי בשלב השני של בוחנת תחולתה של ההגנה מן הצדק יש לבחון בין היתר את "חווארת הפגיעה בזכויות הנאשם ולניסיות שהביאו לגרימתה").

22. לנוכח כל האמור לעיל אני>Dコーナー את הטענה המקדמית של ההגנה לקיומה של הגנה מן הצדק בשל אכיפה ברנית.

.23. הוואיל והנאנשת לא חלקה על עובדות כתוב האישום אני מרשייע אותה בכך שבמקרה ובמועד האמורים בכתב האישום עברה עבריה לפי סעיף 225 לחוק העונשין, תש"ז-1997, שענינו איסור הגרלות והימורים.

ניתנו היום, כ"ד תמוז תשע"ז 18/7/2017, במעמד הצדדים

[1] ת/1, גלילון 2, ש' 29.

[2] ת/1, גלילון 1, ש' 50-51.

[3] ת/1, גלילון 2, ש' 13-19.

[4] ת/1, גלילון 2, ש' 15-18.

[5] ת/1, גלילון 2, ש' 44 ואילך.

[6] פרוטוקול הדיון מיום 13.6.2017, עמ' 15, ש' 5-6.

[7] שם, עמ' 15, ש' 10 ואילך.

[8] שם, עמ' 15, ש' 17 ואילך.

[9] שם, עמ' 16, ש' 7 ואילך.

[10] שם, עמ' 15, ש' 29 ואילך.

[11] שם, עמ' 16, ש' 20 ואילך וראו גם עמ' 19, ש' 1-2.

[12] שם, עמ' 18, ש' 9-10.

[13] שם, עמ' 17, ש' 25 ואילך ועמ' 18, ש' 27-28.

[14] שם, עמ' 15, ש' 28 ואילך.